

KORT OVERZICHT VAN DE BESTUURSGESCHIEDENIS VAN LINNE.

Historie tot de Franse tijd.

Zeer vroege gegevens over Linne zijn te vinden in een oorkonde van 24 juni 943, waarin bisschop Balderik van Utrecht beschikte over 65 mansi, gelegen in 9 domeinen, waartoe ook Linne behoorde.

Bisschop Balderik beschikte: " per licentionem senioris mei regis ", d.w.z. bij koninklijke goedkeuring. Daarom neemt men algemeen aan, dat de 65 mansi afkomstig waren uit koninklijke schenking en deel hebben uitgemaakt van de schenking van 858, waarbij Lotharius II aan bisschop Hungerus van Utrecht het stift Odilienberg, waartoe ook Linne behoorde, schonk. De kerk van Utrecht had hier dus slechts grondbezit, terwijl Lotharius II er het gezag bezat.

Uit een overeenkomst tussen bisschop Dietwin van Luik en bisschop Willem van Utrecht 1057 - 1058, zien we dat de kerk van Linne een eigen kerk van bisschop van Utrecht is.

Later zien we, dat Linne overgegaan is uit het rijksbezit in de handen van de heren van Mereheim. Hoe dit geschied is, is echter een onopgeloste vraag.

Uit een oorkonde van 1212, waarbij Beatrix, de dochter van Rutger van Mereheim, samen met haar echtgenoot Gerard I van Wassenberg, de bevestiging geeft van een schenking door haar vader gedaan, zien we, hoe Linne van het geslacht Mereheim op het geslacht Wassenberg is overgegaan. Gerard II, zoon van Gerard I, bestemde de goederen te Linne voor zijn 2e echtgenote, Elisabeth, dochter van Hendrik I van Brabant en Maria van Frankrijk. Op 14 oktober 1258, na de dood van Gerard II van Wassenberg, staat Elisabeth Linne af aan graaf Otto I van Gelre en gaat Linne deel uitmaken van diens heerlijkheid Montfort. Later gaat Linne tesamen met deze heerlijkheid op in het drossaardambt Montfort (een drossaard neemt nl. het bestuur waar) onder